

Դանիելի Գիրքը — Հարյուր Յոթանասունութերորդը

Մարգարեական գուգահեռներ. Դանիել 11-ի բացահայտումը վերջին օրերում

Jeff Pippenger
2024-04-08

Դանիել գրքի տասնմեկերորդ գլխի տասնվեցից մինչև տասնինը համարները ներկայացնում են այն պատմությունը, որը սկսվում է Միացյալ Նահանգներում շուտով ընդունվելիք կիրակնօրյա օրենքից մինչև Միքայելի վեր կենալը և մարդկային փորձության ժամանակի փակվելը: Հետևաբար դրանք ներկայացնում են նաև նույն գլխի քառասունմեկից մինչև քառասունհինգ համարների պատմությունը:

Բայց նրա դեմ եկողը պիտի վարվի իր կամքի համաձայն, և ոչ ոք պիտի չկանգնի նրա առաջ. և նա պիտի կանգնի փառավոր երկրում, որը նրա ձեռքով պիտի սպառվի: Նա նաև իր դեմքը պիտի դարձնի, որպեսզի մտնի իր ամբողջ թագավորության գործությանը, և ուղղամիտներ՝ նրա հետ. այսպես պիտի անի. և նրան պիտի տա կանանց դուստրը՝ ապականելով նրան. բայց նա նրա կողմը պիտի չկանգնի և նրա համար պիտի չլինի: Դրանից հետո նա իր դեմքը պիտի դարձնի դեպի կողիները և շատերը պիտի առնի. բայց մի իշխանը, իր իսկ կողմից, պիտի դադարեցնի նրա հասցրած նախատիները. առանց իր իսկ նախատիների՝ այն պիտի նրա վրա դարձնի: Ապա նա իր դեմքը պիտի դարձնի դեպի իր երկրի ամրոցը. բայց պիտի սայթաքի ու ընկնի և պիտի չգտնվի: Դանիել 11:16–19:

Երբ Քույր Ուայթը անդրադարձավ Դանիելի տասնմեկերորդ գլխի վերջնական կատարմանը, նա ասաց, «որ այս մարգարեության մեջ կատարված պատմության մեծ մասը կկրկնվի»: Քառասունմեկից մինչև քառասունհինգերորդ համարները կրկնում են այդ համարների մարգարեական պատմությունը: Այդ համարները կատարվեցին, երբ հեթանոսական Հռոմը վերահսկողություն հաստատեց աշխարհի վրա՝ նախ նվաճելով երեք աշխարհագրական շրջաններ:

«Թեև Եգիպտոսը չկարողացավ կանգնել հյուսիսի թագավոր Անտիոքոսի առաջ, Անտիոքոսը չկարողացավ կանգնել հռոմեացիների առաջ, որոնք այժմ դուրս էին եկել նրա դեմ: Այլևս ոչ մի թագավորություն չի վիճակի չէր դիմակայելու այս վերելք ապրող գործությանը: Միրիան նվաճվեց և միացվեց Հռոմեական կայսրությանը, երբ Պոմպեոսը, մ.թ.ա. 65-ին, Անտիոքոս Ասիատիկոսին զրկեց նրա տիրություններից և Միրիան վերածեց հռոմեական նահանգի:»

«Նույն գործությունը նաև պիտի կանգնե Սուրբ երկրում և սպառեք այն: Հռոմը Աստծո ժողովրդի՝ հրեաների հետ, դաշինքով կապվեց մ.թ.ա. 162 թվականին, և այդ թվականից սկսած այն նշանավոր տեղ է զբաղեցնում մարգարեական ժամանակացույցում: Սակայն Հուդեայի նկատմամբ իշխանություն չձեռք բերեց

իրական նվաճմամբ մինչև մ.թ.ա. 63 թվականը, և այնուհետև՝ հետևյալ կերպ:

«Պոնտոսի արքա Միհրդատեսի դեմ իր արշավանքից Պոմպեոսի վերադարձի ժամանակ Հրաստանի գահի համար պայքարում էին երկու մրցակիցներ՝ Հիրկանոսն ու Արիստոբուլոսը: Նրանց գործը ներկայացվեց Պոմպեոսին, որը շուտով նկատեց Արիստոբուլոսի հավակնությունների անարդարությունը, սակայն ցանկացավ հարցի վճիռը հետաձգել մինչև Արաբիա իր վաղուց ցանկալի արշավանքից հետո՝ խոստանալով այնուհետև վերադառնալ և նրանց գործերը կարգավորել այնպես, ինչպես արդար ու պատշաճ կթվար: Արիստոբուլոսը, ըմբռնելով Պոմպեոսի իրական մտադրությունները, շտապ վերադարձավ Հրեաստան, զինեց իր հպատակներին և պատրաստվեց վճռական պաշտպանության՝ ամեն վտանգի ենթարկվելով վճռած պահելու այն գահը, որը, ինչպես նա կանխատեսում էր, դատավճռով տրվելու էր ուրիշին: Պոմպեոսը մոտիկից հետևեց փախստականին: Երբ նա մոտենում էր Երուսաղեմին, Արիստոբուլոսը, սկսելով զոջալ իր ընթացքի համար, դուրս եկավ նրան ընդառաջ և փորձեց հաշտեցնել գործը՝ խոստանալով լիակատար հնազանդություն և մեծ գումարներ: Պոմպեոսը, ընդունելով այս առաջարկը, Գաբինիոսին զինվորների մի ջոկատի գլուխ կարգեց՝ փողը ստանալու համար: Բայց երբ այդ լեզատ-գորավարը հասավ Երուսաղեմ, դռները փակ գտավ իր առջև, և պարիսպների գազաթներից նրան ասվեց, որ քաղաքը չի կանգնի այդ համաձայնության վրա»:

«Պոմպեոսը, որպեսզի այս կերպ անպատիժ չխաբվեր, իր մոտ պահած Արիստոբուլոսին շղթաների մեջ դրեց և իսկույն իր ամբողջ բանակով շարժվեց դեպի Երուսաղեմ: Արիստոբուլոսի կողմնակիցները ցանկանում էին պաշտպանել քաղաքը, իսկ Հիրկանոսի կողմնակիցները՝ բացել դարպասները: Վերջիններս, լինելով մեծամասնություն և հաղթելով, Պոմպեոսին ազատ մուտք տվեցին քաղաք: Այնուհետև Արիստոբուլոսի հետևորդները նահանջեցին տաճարի լեռը՝ լիովին վճռած պաշտպանել այդ վայրը նույնքան, որքան Պոմպեոսը՝ այն նվաճել: Երեք ամսվա վերջում պարսպի մեջ այնպիսի ճեղք բացվեց, որը բավական էր գրոհի համար, և այդ վայրը սրի ծայրով առնվեց: Սոսկալի կոտորածում, որ դրան հաջորդեց, տասներկու հազար մարդ սպանվեց: Պատմիչը նկատում է, թե որքան հուզիչ տեսարան էր տեսնել քահանաներին, որոնք այդ պահին զբաղված էին աստվածային պաշտամունքով, հանգիստ ձեռքով և անսասան նպատակամղությամբ շարունակելիս իրենց սովորական ծառայությունը՝ ըստ երևույթին անգիտակից մնալով վայրագ խռովությանը, մինչդեռ իրենց շուրջը նրանց բարեկամները մատնվում էին կոտորածի, և հաճախ նրանց իսկ արյունը խառնվում էր իրենց գոհերի արյանը»:

«Պատերազմին վերջ դնելով՝ Պոմպեոսը քանդեց Երուսաղեմի պարիսպները, մի քանի քաղաքներ Հրեաստանի իրավասությունից փոխանցեց Ասորիային և հարկ դրեց հրեաների վրա: Այսպիսով առաջին անգամ Երուսաղեմն, նվաճմամբ, անցավ այն իշխանության ձեռքը, որը պիտի «փառավոր երկիրը» պահեր իր երկաթյա ճանկի մեջ, մինչև որ այն ամբողջովին սպառեր»:

«17-րդ ՀԱՄԱՐ: Նա նաև իր երեսը պիտի դնի մտնելու իր ամբողջ թագավորության գործությամբ, և արդարները նրա հետ. այսպես պիտի անի. և նա պիտի տա նրան կանանց դստերը՝ նրան ապականելու համար. բայց նա նրա կողմում չի կանգնի և նրա համար չի լինի»:

«Եպիսկոպոս Նյուտոնը այս համարի համար տալիս է մեկ այլ ընթերցում, որը, թվում է, ավելի հստակ է արտահայտում իմաստը, հետևյալ կերպ. «Նա նաև իր դեմքը պիտի ուղղի, որպեսզի գործությամբ մտնի ամբողջ թագավորությունը»: 16-րդ համարը մեզ հասցրեց մինչև Սիրիայի և Հրեաստանի՝ հռոմեացիների կողմից նվաճումը: Հռոմը նախապես արդեն նվաճել էր Մակեդոնիան և Թրակիան: Եգիպտոսն այժմ Ալեքսանդրի «ամբողջ թագավորությունից» մնացած միակ մասն էր, որ դեռ չէր ենթարկվել հռոմեական իշխանությանը, և այդ իշխանությունն այժմ իր դեմքն ուղղեց, որպեսզի գործությամբ մտնի այդ երկիրը»:

«Պտղոմեոս Ավլետեսը մեռավ մ.թ.ա. 51 թվականին: Նա Եգիպտոսի թագն ու թագավորությունը կտակեց իր ավագ որդուն և դստերը՝ Պտղոմեոսին և Կլեոպատրային: Նրա կտակում սահմանված էր, որ նրանք պետք է միմյանց հետ ամուսնանան և համատեղ թագավորեն, իսկ քանի որ նրանք երիտասարդ էին, հանձնվեցին հռոմեացիների խնամակալությանը: Հռոմեական ժողովուրդն ընդունեց այդ պարտականությունը և Պոմպեոսին նշանակեց Եգիպտոսի երիտասարդ ժառանգների խնամակալը»:

«Շատ չանցած՝ Պոմպեոսի և Կեսարի միջև վեճ ծագեց, և այդ երկու գորավարների միջև տեղի ունեցավ Փարսալիայի նշանավոր ճակատամարտը: Պոմպեոսը, պարտվելով, փախավ Եգիպտոս: Կեսարն անմիջապես հետևեց նրան այնտեղ, բայց նախքան նրա հասնելը Պոմպեոսը նենգաբար սպանվեց Պտղոմեոսի կողմից, որի խնամակալ էր նա նշանակված եղել: Ուստի Կեսարն ստանձնեց այն նշանակումը, որ տրվել էր Պոմպեոսին՝ որպես Պտղոմեոսի և Կլեոպատրայի խնամակալ: Նա գտավ Եգիպտոսը ներքին խռովություններից ալեկոծված, քանի որ Պտղոմեոսն ու Կլեոպատրան թշնամացել էին միմյանց հանդեպ, և նա զրկված էր կառավարման մեջ իր բաժնից: Սակայն, չնայած այս ամենին, նա չտատանվեց իր փոքրաթիվ զորքով՝ 800 հեծյալ և 3200 հետևակ, իջնել Ալեքսանդրիայում, քննել այդ վեճը և ձեռնարկել դրա կարգավորումը: Ամեն օր աճող խռովությունների պայմաններում Կեսարը գտավ, որ իր փոքրաթիվ զորքը բավարար չէ իր դիրքը պահպանելու համար, և քանի որ չէր կարող լքել Եգիպտոսը այդ եղանակին փչող հյուսիսային քամու պատճառով, նա մարդ ուղարկեց Ասիա՝ հրամայելով, որ այդ կողմերում իր ունեցած բոլոր զորքերը հնարավորինս շուտ գան իրեն օգնության»:

Ամենից գոռոզ ձևով նա հրաման արձակեց, որ Պտղոմեոսն ու Կլեոպատրան ցրեն իրենց զորքերը, ներկայանան իր առաջ՝ իրենց տարաձայնությունների կարգավորման համար, և հնազանդվեն իր որոշմանը: Քանի որ Եգիպտոսը անկախ թագավորություն էր, այս գոռոզ հրամանը համարվեց նրա թագավորական արժանապատվությանը հասցված վիրավորանք, ինչից եգիպտացիները, խորապես բորբոքված, զենքի դիմեցին: Կեսարը պատասխանեց, թե ինքը գործում է նրանց հոր՝ Ավլետեսի կամքով, որը իր զավակներին հանձնել էր Հռոմի սենատի և ժողովրդի

խնամակալությանը, որի ամբողջ իշխանությունն այժմ, որպես հյուպատոս, ամփոփված էր իր անձում, և որ, որպես խնամակալ, ինքը իրավունք ուներ միջնորդությամբ դատելու նրանց միջև:

«Գործը վերջապես ներկայացվեց նրա առաջ, և նշանակվեցին պաշտպաններ՝ համապատասխան կողմերի գործը պաշտպանելու համար: Կլեոպատրան, գիտակցելով մեծ հոռմեացի նվաճողի թուլությունը, դատեց, որ իր ներկայության գեղեցկությունը շատ ավելի ազդեցիկ կլինի իր օգտին վճիռ ապահովելու համար, քան որևէ պաշտպան, որին նա կարող էր ներգրավել: Նրա ներկայությանը աննկատ հասնելու համար նա դիմեց հետևյալ խորամանկ հնարքին. ամբողջ հասակով պառկելով հագուստների մի կապոցի մեջ՝ նրա սիցիլիացի ծառա Ապոլլոդորոսը այն փաթաթեց մի գործվածքի մեջ, կապեց մի կապով, և, բարձրացնելով այն իր հերկուլեսյան ուսերին, ուղղվեց դեպի Կեսարի բնակարանները: Պնդելով, թե հոռմեացի գորավարի համար նվեր ունի, նա ներս թողնվեց բերդի դարպասով, մտավ Կեսարի ներկայությունը և բեռը դրեց նրա ոտքերի մոտ: Երբ Կեսարը քանդեց այս կենդանի կապոցը, ահա՛, գեղեցիկ Կլեոպատրան կանգնած էր նրա առաջ: Նա ամենևին էլ դժգոհ չեղավ այդ խորամանկ հնարքից, և, լինելով այնպիսի բնավորության տեր, ինչպիսին նկարագրված է 2 Պետրոս 2:14-ում, այսքան գեղեցիկ անձի առաջին իսկ տեսքը, ասում է Ռոլլենը, նրա վրա ունեցավ հենց այն ամբողջ ազդեցությունը, որ նա ցանկացել էր»:

«Վերջապես Կեսարը կարգադրեց, որ եղբայրն ու քույրը, կտակի մտադրությանը համապատասխան, գահը համատեղ զբաղեցնեն: Պոթինոսը՝ պետության գլխավոր նախարարը, որը Կլեոպատրային գահից հեռացնելու գործում գլխավոր դեր էր ունեցել, վախեցավ նրա վերականգնման հետևանքներից: Ուստի նա սկսեց Կեսարի դեմ նախանձ ու թշնամություն բորբոքել՝ ժողովրդի մեջ ներշնչելով, թե նա ի վերջո մտադիր է ամբողջ իշխանությունը հանձնել Կլեոպատրային: Շուտով բացահայտ խռովություն ծագեց: Աքիլլասը, 20,000 մարդկանց գլխավորությամբ, առաջ եկավ՝ Կեսարին Ալեքսանդրիայից դուրս մղելու համար: Իր մարդկանց փոքրաթիվ գորախումբը հմտորեն տեղավորելով քաղաքի փողոցներում ու նրբանցքներում՝ Կեսարը առանց դժվարության կարողացավ հետ մղել հարձակումը: Եգիպտացիները ձեռնարկեցին ոչնչացնել նրա նավատորմը: Նա պատասխանեց՝ հրկիզելով նրանցը: Այրվող նավերից մի քանիսը, ափամերձ նավահանգստային պատնեշին մոտ քշվելով, հրդեհեցին քաղաքի մի քանի շինություններ, և ավերվեց Ալեքսանդրիայի նշանավոր գրադարանը, որը պարունակում էր գրեթե 400,000 հատոր»:

«Պատերազմը ավելի ու ավելի սպառնալի դառնալով՝ Կեսարը օգնության համար դիմեց բոլոր հարևան երկրներին: Մի մեծ նավատորմ Փոքր Ասիայից եկավ նրան աջակցելու: Միհրդատը Սիրիայում և Կիլիկիայում հավաքված զորքով ճանապարհ ընկավ դեպի Եգիպտոս: Նրան միացավ իդումեացի Անտիպատրը՝ 3,000 հրեաներով: Հրեաները, որոնք վերահսկում էին դեպի Եգիպտոս տանող լեռնանցքները, բանակին թույլ տվեցին անարգել անցնել: Առանց նրանց այս համագործակցության ամբողջ ծրագիրը պիտի ձախողվեր: Այս բանակի ժամանումը վճռեց պայքարի ելքը: Նեղոսի մերձակայքում մղվեց վճռական ճակատամարտ, որն

ավարտվեց Կեսարի լիակատար հաղթանակով: Պտղոմեոսը, փորձելով փախչել, խեղդվեց գետում: Այնուհետև Ալեքսանդրիան և ամբողջ Եգիպտոսը հնազանդվեցին հաղթողին: Հռոմն այժմ մտել էր և իր մեջ կլանել Ալեքսանդրի սկզբնական ողջ թագավորությունը»:

«Տեքստի «ուղղամիտները», անկասկած, նկատի ունեն հրեաներին, որոնք նրան ցուցաբերեցին արդեն հիշատակված օգնությունը: Առանց դրա նա պիտի ձախողվեր, իսկ դրանով նա լիովին ենթարկեց Եգիպտոսը իր իշխանությանը, մ.թ.ա. 47 թվականին»:

«Կանանց դուստրը՝ նրան ապականելով»: Կլեոպատրայի հանդեպ Կեսարի տածած կիրքը, որից նա ունեցավ մեկ որդի, պատմաբանի կողմից նշվում է որպես միակ պատճառը, թե ինչու նա ձեռնարկեց եգիպտական պատերազմի պես այդքան վտանգավոր արշավանք: Դա նրան Եգիպտոսում պահեց իր գործերի պահանջածից շատ ավելի երկար, մինչ նա ամբողջ գիշերներ էր անցկացնում խնջույքների և գինարբույքների մեջ՝ այդ անառակ թագուհու հետ: «Բայց,— ասաց մարգարեն,— նա նրա կողմը չի կանգնի և նրա համար չի լինի»: Կլեոպատրան հետագայում միացավ Օգոստոս Կեսարի թշնամի Անտոնիոսին և իր ամբողջ գործությամբ հանդես եկավ Հռոմի դեմ:

«ՀԱՄԱՐ 18. Դրանից հետո նա իր երեսը պիտի դարձնի դեպի կղզիները և շատերը պիտի առնի. բայց մի իշխան, իր իսկ կողմի համար, պիտի դադարեցնի նրա կողմից հասցված նախատիները. և առանց իր իսկ նախատիների՝ պիտի այն նրա վրա դարձնի»:

«Կիմմերական Բոսփորի արքա Փառնակեսի հետ պատերազմը վերջապես նրան հեռացրեց Եգիպտոսից: «Այնտեղ, ուր թշնամին էր,— ասում է Փրայդոն,— հասնելուն պես նա, ոչ իրեն, ոչ էլ նրանց ամենևին դադար չտալով, անմիջապես հարձակվեց և նրանց վրա բացարձակ հաղթանակ տարավ, որի մասին իր մի բարեկամի գրեց այս երեք բառերով. Veni, vidi, vici՝ եկա, տեսա, հաղթեցի»: Այս համարի վերջին մասը որոշ չափով ծածկված է անորոշությամբ, և դրա կիրառության վերաբերյալ կարծիքների տարբերություն կա: Ոմանք այն վերագրում են Կեսարի կյանքի ավելի վաղ շրջանին և կարծում են, թե դրա կատարումն գտնում են նրա վեճում Պոմպեոսի հետ: Սակայն մարգարեության մեջ հստակորեն սահմանված նախորդող և հաջորդող իրադարձությունները մեզ հարկադրում են այս կանխատյան այդ մասի կատարումը փնտրել Փառնակեսի նկատմամբ տարած հաղթանակի և Հռոմում Կեսարի մահվան միջև, ինչպես որ ներկայացված է հաջորդ համարում: Այս ժամանակաշրջանի առավել ամբողջական պատմությունը գուցե լույս սփռեր այնպիսի իրադարձությունների վրա, որոնք այս հատվածի կիրառությունն անշփոթ կդարձնեին»:

«ԽՈՍԹ 19. Այնժամ նա իր երեսը պիտի դարձնի դեպի իր երկրի ամբողջը, բայց պիտի սայթաքի ու ընկնի, և այլևս չպիտի գտնվի»:

«Այս նվաճումից հետո Կեսարը ջախջախեց Պոմպեոսի կուսակցության վերջին մնացորդներին՝ Աֆրիկայում Կատոնին և Սկիպիոնին, իսկ Իսպանիայում՝

Լաբիենոսին և Վարոսին: Վերադառնալով Հռոմ՝ «իր երկրի ամբողջ», նա հռչակվեց հավիտենական բռնապետ, և նրան շնորհվեցին այնպիսի այլ իշխանություններ և պատիվներ, որոնք նրան գործնականում դարձրին ամբողջ կայսրության բացարձակ տիրակալը: Մակայն մարգարեն ասել էր, որ նա պիտի սայթաքի և ընկնի: Այս լեզուն ենթադրում է, որ նրա կործանումը պիտի լիներ հանկարծակի և անսպասելի՝ ինչպես մի մարդ, որ իր ընթացքի մեջ պատահմամբ սայթաքում է: Եվ այսպես, այն մարդը, որ պատերազմել և հաղթել էր հինգ հարյուր ճակատամարտում, գրավել էր հազար քաղաք և սպանել էր մեկ միլիոն հարյուր իննսուներկու հազար մարդ, ընկավ ոչ թե պատերազմի աղմուկի և կռվի ժամին, այլ այն ժամանակ, երբ կարծում էր, թե իր ճանապարհը հարթ է և ծաղիկներով սփռված, և երբ ենթադրվում էր, թե վտանգը հեռու է. որովհետև, երբ նա նստեց սենատի դահլիճում՝ իր ոսկե գահի վրա, որպեսզի այդ մարմնի ձեռքից ընդունի թագավորի տիտղոսը, դավաճանության դաշույնը հանկարծ խոցեց նրա սիրտը: Կասիոսը, Բրուտոսը և մյուս դավադիրները հարձակվեցին նրա վրա, և նա ընկավ՝ քսաներեք վերքից խոցված: Այսպես նա հանկարծ սայթաքեց և ընկավ, և չգտնվեց, մ.թ.ա. 44 թ.» Ուրիա Սմիթ, Daniel and the Revelation, 258–264:

Հեթանոսական Հռոմի (հյուսիսի թագավորի)՝ գահի վրա հաստատվելով ունեցած պատմական իրականացումը մի պատմություն է, որ նախապատկերում է ժամանակակից Հռոմի գահակալության պատմությունը այն եռակի միության ժամանակ, որը տեղի է ունենում շուտով գալու կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ: Այդ պատմությունը նաև նախատիպորեն ներկայացված է երեսունից մինչև երեսունվեց համարներում, որոնք ցույց են տալիս, թե երբ պապականությունը առաջին անգամ գահի վրա դրվեց 538 թվականին: Տասնվեցից մինչև տասնինը համարները, և երեսունմեկից մինչև երեսունվեց համարները, երկուսն էլ ներկայացնում են Տյուրոսի պոռնիկի վերջնական վերելքն ու անկումը: Այդ պատմությունը ներկայացված էր նաև հինգից մինչև ինը համարներում, երբ հյուսիսի առաջին թագավորը հաստատվեց՝ նվաճելով երեք աշխարհագրական տարածքներ: Դրանից հետո նա դաշինքի մեջ մտավ հարավի թագավորի հետ, բայց խախտեց դաշինքը, և ի պատասխան՝ հարավի թագավորը հասցրեց մահաբեր վերք, և հյուսիսի թագավորը մեռավ Եգիպտոսի գերության մեջ:

Հինգից իննը, տասնվեցից տասնինը և երեսունից երեսունվեց համարները ներկայացնում են երեք մարգարեական գծեր, որոնք իրենց իրականացումն են գտնում քառասունից քառասունհինգ համարներում: Երբ Քույր Ուայթը նշեց, որ «այս մարգարեության մեջ իրականացված պատմության մեծ մասը պիտի կրկնվի», դա իրականում նշանակում էր, որ ամբողջ գլուխը պատկերում է քառասունից քառասունհինգ համարները: Քսանից քսաներկու համարները մատնանշում են Քրիստոսի ծնունդն ու մահը՝ այսպիսով ներկայացնելով վախճանի ժամանակը թե՛ 1798-ին և թե՛ 1989-ին Նրա ծնունդով, իսկ ապա խաչի վրա Նրա մահը ներկայացրեց 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ը և Կիրակնօրյա օրենքը:

Քսաներեքերորդ համարը նույնականացնում է հրեաների և Հռոմի միջև եղած դաշինքը Մակաբայեցիների ապստամբության պատմության ընթացքում: Այդ պատմության մեջ

«դաշինքը» ներկայացված է մ.թ.ա. 161 և մ.թ.ա. 158 թվականներով: Մակաբայեցիների պատմությունը ներկայացնում է ներքին գիծ, որն իր սկիզբը գտնում է Հռոմի և մակաբայեցի հրեաների միջև մի «դաշինքով», որը նախաձեռնվել էր հրեաների կողմից, և ի վերջո ավարտվեց նրանով, որ հրեաները հայտարարեցին, թե իրենք այլ թագավոր չունեն, բացի Կեսարից: Քսաներեքերորդ համարը, իհարկե, հետևում է քսանմեկերորդ և քսաներկուերորդ համարներին, իսկ քսանմեկերորդ համարը նույնականացնում է Քրիստոսի ծնունդը, որը մարգարեական ժամանակի վերջ է, և քսաներկուերորդ համարը նույնականացնում է խաչը, որը ներկայացնում է կիրակնօրյա օրենքը:

Խաչի վրա հրեաները Կեսարին (Հռոմին) ճանաչեցին որպես իրենց թագավոր, և քսաներեքերորդ համարի «դաշինքը» վերաբերում է հրեաների՝ Հռոմին ծառայելու ընտրության սկզբին, հենց այն կետի վրա, որտեղ ավարտվում էր հրեաների՝ Հռոմին իրենց հավատարմությունը հռչակելը: Հրեաների ավարտին, ինչպես ներկայացված է խաչի վրա, հաջորդում է հրեաների՝ Հռոմի հետ միավորման սկիզբը:

Քսանչորսից մինչև երեսուն համարները նկարագրում են այն երեք հարյուր վաթսուն տարիները, որոնց ընթացքում հեթանոսական Հռոմը գերիշխանությամբ իշխեց Ակտիումի ճակատամարտից՝ մ.թ.ա. 31 թվականից, մինչև մայրաքաղաքի՝ Հռոմից Կոստանդնուպոլիս տեղափոխվելը՝ 330 թվականին: Երեք հարյուր վաթսուն տարվա այս ժամանակահատվածը նախակերպարում է այն հազար երկու հարյուր վաթսուն տարիները, որոնց ընթացքում պապական Հռոմը գերիշխանությամբ իշխեց, և միասին դրանք ներկայացնում են քառասունմեկերորդ համարից սկսվող ժամանակահատվածը, ինչպես նաև շուտով եկելիք կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ տեղի ունեցող եռակի միությունը, մինչև փորձաշրջանի փակվելը:

Տասնմեկերորդ գլխի պատմության բոլոր մարգարեական գծերը համընկնում են Դանիել տասնմեկերորդ գլխի վերջին վեց համարների հետ, սակայն այն մարգարեական պատմությունը, որ վերաբերում է վախճանի ժամանակից՝ 1989 թվականից, ներկայացված քառասուններորդ համարում և ձգվում է մինչև Կիրակնօրյա օրենքը՝ քառասունմեկերորդ համարում, հենց «Դանիելի մարգարեության այն մասն է, որ վերաբերում է վերջին օրերին»: Այն պատմությունը, որ քառասուներորդ համարում թողնված է դատարկ, Հիսուս Քրիստոսի Հայտնությունն է, որը կնիքից ազատվում է, երբ ժամանակը մոտ է՝ փորձաշրջանի փակվելուց անմիջապես առաջ:

Այս ուսումնասիրությունը կշարունակենք հաջորդ հոդվածում:

«Մենք ունենք Աստծու պատվիրանները և Հիսուս Քրիստոսի վկայությունը, որը մարգարեության հոգին է: Անգին գոհարներ պիտի գտնվեն Աստծու խոսքում: Նրանք, ովքեր քննում են այս խոսքը, պետք է միտքը պահեն պարզ: Նրանք երբեք չպետք է անձնատուր լինեն խեղաթյուրված ախորժակին՝ ուտելու կամ խմելու մեջ:»

«Եթե նրանք այսպես վարվեն, միտքը խռովության կմատնվի. նրանք անկարող կլինեն տանել այն լարումը, որ պահանջվում է խորապես քննելու համար, որպեսզի բացահայտեն այն բաների իմաստը, որոնք առնչվում են այս երկրի պատմության եզրափակիչ տեսարաններին»:

«Երբ Դանիելի և Հայտնության գրքերը ավելի լավ հասկացվեն, հավատացյալները բոլորովին այլ կրոնական փորձառություն կունենան: Նրանց այնպիսի ակնարկներ կտրվեն երկնքի բաց դռների մասին, որ սիրտն ու միտքը կկնիքվեն այն բնավորության դրոշմով, որը բոլորը պետք է զարգացնեն, որպեսզի հասկանան այն երանությունը, որը պիտի լինի սրտով մաքուրների վարձատրությունը:

«Տերը կօրհնի բոլոր նրանց, ովքեր խոնարհությամբ և հեգույթամբ կձգտեն ըմբռնել այն, ինչ հայտնված է Հայտնության մեջ: Այս գիրքը պարունակում է այնքան շատ բան, որ լեցուն է անմահությամբ և լի է փառքով, այնպես որ բոլոր նրանք, ովքեր այն կարդում և ջանասիրությամբ քննում են, ստանում են այն օրհնությունը, որ տրված է նրանց, «որոնք լսում են այս մարգարեության խոսքերը և պահում այնտեղ գրված բաները»:

«Մի բան անշուշտ կհասկացվի Հայտնության ուսումնասիրությունից՝ որ Աստծո և Իր ժողովրդի միջև կապը սերտ և որոշակի է:»

«Հրաշալի կապ է երևում երկնքի տիեզերքի և այս աշխարհի միջև: Դանիելին հայտնված բաները հետագայում լրացվեցին Պատմոս կղզում Հովհաննեսին տրված հայտնությամբ: Այս երկու գրքերը պետք է ուշադրությամբ ուսումնասիրվեն: Երկու անգամ Դանիելը հարցրեց. «Մինչև ե՞րբ պիտի լինի մինչև ժամանակի վերջը»:

«Եվ ես լսեցի, բայց չհասկացա. ապա ասացի. Ո՛վ իմ Տեր, ի՞նչ պիտի լինի այս բաների վախճանը: Եվ Նա ասաց. Գնա՛ք ճանապարհով, Դանիել, որովհետև այս խոսքերը փակված ու կնքված են մինչև վախճանի ժամանակը: Շատերը պիտի մաքրվեն, պիտի սպիտականան և պիտի փորձվեն, բայց ամբարիշտները պիտի ամբարշտություն գործեն. և ամբարիշտներից ոչ ոք պիտի չհասկանա, բայց իմաստունները պիտի հասկանան: Եվ այն ժամանակից, երբ մշտնջենական զոհը պիտի վերացվի, և կանգնեցվի ավերիչ պղծությունը, պիտի լինի հազար երկու հարյուր իննսուն օր: Երանելի է նա, ով սպասում է և հասնում հազար երեք հարյուր երեսունհինգ օրերին: Բայց դու գնա՛ք ճանապարհով մինչև վախճանը, որովհետև դու պիտի հանգչես և կանգնես քո վիճակի մեջ՝ օրերի վախճանին»:

«Հուդայի ցեղից եղող Առյուծն էր, որ բացեց գիրքը և Հովհաննեսին տվեց այն հայտնությունը, թե ինչ պիտի լինի այս վերջին օրերում:»

«Դանիելը կանգնեց իր բաժնի մեջ՝ կրելու իր վկայությունը, որը կնքված էր մինչև վախճանի ժամանակը, երբ առաջին հրեշտակի պատգամը պետք է հռչակվեր մեր աշխարհին: Այս հարցերը անսահման կարևորություն ունեն այս վերջին օրերում. բայց մինչ «շատերը պիտի մաքրվեն, և սպիտականան, և փորձվեն», «անօրենները անօրենություն պիտի գործեն, և անօրեններից ոչ մեկը պիտի հասկանա»: Որքա՛ն ճշմարիտ է սա: Մեղքը Աստծո օրենքի խախտումն է, և նրանք, ովքեր չեն ընդունի լույսը Աստծո օրենքի վերաբերյալ, չեն հասկանա առաջին, երկրորդ և երրորդ հրեշտակների պատգամների հռչակումը: Դանիելի գիրքը բացվում է Հովհաննեսին տրված հայտնության մեջ և մեզ տանում առաջ մինչև այս երկրի պատմության վերջին տեսարանները:»

«Մի՞ թե մեր եղբայրները մտքում պիտի պահեն, որ մենք ապրում ենք վերջին օրերի վտանգների մեջ: Կարդացե՛ք Հայտնությունը Դանիելի հետ կապակցությամբ: Սովորեցրե՛ք այս բաները»: Testimonies to Ministers, 114, 115.